

tudíž odměnou za práci v podniku vykonávanou, nýbrž něčím jiným. Nezáleží pak na tom, zdali podnikatel ony částky poskytuje z liberality anebo z důvodů jiných, třeba aby si zajistil pracovní síly, aby mu byly k dispozici pro případ, až nastane potřeba nové práce. (Nález nejv. správ. soudu z 1. října 1924, č. 16695/24.)

**Zařadování podniků podle § 3, 4 a 7 nařízení min. vnitra ze 6. července 1914, č. 143 ř. z.** Okolnost, že v jednotlivých dílčích závodech podniku se nevedou oddělené zápisky mezdní, jest pro zařadování podniků úrazovému pojišťování podrobených do nebezpečenských tříd podle nařízení býv. ministerstva vnitra ze 6. července 1914, č. 143 ř. z. významu rozhodujícího, neboť podle § 3 cit. nař. jen za této podmínky lze jednotlivé dílčí závody podniku, pro něž se zřetelem k jeho složení v celku není vhodného titulu v rozřizování nebezpečenských tříd, samostatně do podnikového katastru pojmouti a zařaditi. V opaku k tomuto předpisu ustanovuje § 4 cit. nař., že jestliže není podmínek v předešlém paragrafu uvedených a nemohou-li proto jednotlivé díly složeného podniku odděleně býti zařaděny, že s podnikem takovým naloženo býti má, jako se »smíšeným podnikem« podle předpisu § 7 cit. nař. Z porovnání těchto předpisů se však podává, že žalovaný úřad ve svém rozhodnutí, jemuž položil výslovně za základ skutkovou podstatu, že podnik »kácení dřeva a výroba šindele« se skládá ze dvou dílčích závodů, pro něž se nevedou oddělené zápisky mezdní, vycházel z nesprávného právního posouzení věci, když závod prohlásil za podnik jednotný, místo aby spornou záležitost posoudil z hlediska cit. §§ 4 a 7 cit. min. nař. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 4. října 1924, č. 16969.)

**Výčep ve sklepě, v němž nalézá se motor k čerpání vzduchu do tlakostroje a který je v místní souvislosti s místnostmi hostinskými, jsa s nimi spojen chodbou, je pouhou součástí celkového podniku hostinského a není samostatným závodem, který by po stránce pojistné povinnosti měl býti po rozumu cit. § 1, odst. 4. č. 2 ú. z. posuzován zvláště a odděleně od vlastního hostinství.** Odst. 1. § 1 zákona o úrazovém pojištění z 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. z r. 1888 vyjadřuje zásadu kolektivního pojištění, která jest pro úrazové pojištění charakteristická a jejíž podstata záleží v tom, že pojistné povinnosti úrazové podrobeny jsou všichni dělníci a závodoví úředníci v konkrétním závodě zaměstnaní. Jest jen logickým důsledkem této zásady, že zákon — až na výjimku odst. 5., stanovenou pro závody lesní a zemědělské — nečiní rozdílu, zdali ten který dělník a závodový úředník v závodě zaměstnaný vůbec jest vydán nebezpečí úrazu, zejména pak, zdali přichází ve styk se stroji a motorickými přístroji, jež zákon v § 1, odst. 4. č. 2 ú. z. považuje za zdroje úrazového nebezpečí, čili nic. Jest pak důsledně pro otázku pojistné povinnosti bez právního významu, zdali závod se skládá po případě z několika částí organicky od sebe oddělených, pokud ovšem oddělení tato lze ještě označiti za součást závodu a nikoliv již za zvláštní závod samostatný. (Nález nejv. správ. soudu z 3. listopadu 1924, č. 2180/24.)

**Při rozhodování o otázce pojistné povinnosti podle zákona o úrazovém pojištění není úřad povinen znalců slyšeti.** § 10, odst. 4. min. nařízení ze 4. července 1914, č. 143 ř. z. upravuje způsob, jakým si úřady mají počínati, když zařazují do nebezpečenských tříd a procent závody pojistné povinnosti úrazové podrobené; zejména v cit. § 10, odst. 4. cit. min. nař. dotče-

né slyšení znalců se vztahuje na rekursy, jež mají za předmět zařazení závodů do nebezpečenské třídy a procent a nikoliv na ty, které se týkají otázky, zdali ten který závod jest podroben pojistné povinnosti čili nic. Nelze proto shledati porušení zákona ani vady řízení, když úřad, rozhoduje o otázce pojistné povinnosti, k návrhu opírajícímu se o cit. mín. nař., aby úřad vyslechl znalce z kruhů podnikatelů a dělníků, nepřihlížel. (Nález nejv. správ. soudu z 3. listopadu 1924, č. 2180/24.)

**K pojmu podnikatel ve smyslu § 11 ú. z.** Otázka, je-li podnikatelem akkordant či ten, pro něhož služby a práce jsou konány, musí v každém konkrétním případě zvlášť býti řešena a to dle celkového stavu, jakým se dle skutkového zjištění býti jeví. Jestliže dle skutkového zjištění akkordant s jediným svým povozem jediňě pro určitou firmu trvale a stále práce konal, chybí podklad pro závěr, že byl podnikatelem (povoznictví), když každé podnikání předpokládá určité podnikatelské risiko, jehož není tam, kde je stálý a trvalý poměr mezi jediným zaměstnavatelem a akkordantem. Nemá rozhodného významu ani okolnost, že akkordant, jak bývá zvykem, zjednává si síly pomocné. (Nález nejv. správ. soudu z 2. prosince 1924, č. 21258/24.)

**Působnost nem. pokladny soukr. úředníků a zřizenců v Praze, zapsané pokladny pomocné, vztahuje se na celou oblast republiky Československé a osvobozuje proto pojištění u této pokladny od obligatorního pojištění i u okresní nemoc. pokladny v Hlučíně.** (Nález nejv. správ. soudu z 28. června 1924, č. 11589/24.)

**Církevní velkostatek (Spišského biskupství na Slovensku) nemá povahy veřejného fondu ve smyslu § 3 nemocenského zákona.** Podle § 3 zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n., jehož působnost rozšířena byla na území Slovenska nařízením vlády ze dne 23. září 1919, č. 516 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 22. prosince 1920, č. 689 Sb. z. a n., převzatého pro území Slovenska § 2 nařízení vlády z 21. ledna 1921, č. 26 Sb. z. a n., nevztahuje se pojistná povinnost, stanovená v § 1 n. z., ke zřizencům, kteří jsou ustanoveni se stálým služným ve službě státu, země, župy, okresu, municipálního města nebo veřejného fondu, pokud zřizenci ti mají v případě onemocnění proti svému zaměstnavateli nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku. Statky biskupství jsou majetkem církevním. Vymezením pojmu veřejného fondu se stanoviska nemocenského zákona zabýval se nejvyšší správní soud již ve svém nálezu ze dne 17. dubna 1924, č. 6486/22 a došel k právnímu názoru, že veřejnými fondy míněny jsou — ne-li vůbec jen fondy státní — tedy najisto jen fondy, které jak svým účelem, tak především i svou organizací jsou fondům státním podobny, t. j. takové podstaty majetkové, že jsouce platným právním řádem určeny k tomu, aby byly hospodářským podkladem pro plnění některých úkolů, jež veřejná správa na se vzala, jsou podrobeny správě orgánů moci veřejné, takže staly se článkem v organizaci veřejné správy. Tento náález, zabývá se dále otázkou, zdali církevní jmění v zemích historických jest považovati za takovýto veřejný fond, dospěl, sleduje historický vývoj poměru církve ke státu až na naši dobu, k úsudku, že jmění církevní bylo a jest podstatou majetkovou sui generis, na níž platné právo nepohlíží jinak, než jako na předmět jisté péče a dozoru orgánů státních.